

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΕΡΓΟ...

ΟΙ ΔΟΞΟΜΑΝΕΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

Είνε, γενικώς, παρ'ιτηρημένο πώς όλοι οι μεγάλοι εγκληματίαι αισθάνονται την ανάγκη, μέλεις συλληφθέντων και τους κλείσουν στη φυλακή, να καθίσουν να γράψουν τ' απομνημονεύματά τους ή άκόμο φιλοσοφικά έργα. Αυτό όμως όφείλεται μάλλον σε μεγάλη έγυσίση, παρά σε πραγματική ανάγκη. Οι περισσότεροι εγκληματίαι είναι δοξομανείς και φιλόδοξοι στο έπακρον.

Από την εποχή που ο 'Ηρόδοτος έβγαζε τον περίφημο ναό της 'Αρτέμιδος για ν' άποθανάτιση τ' όνομά του στην Ιστορία, δέν έλλειψαν άπ' τον κόσμο οι διάφοροι ανισόοροσοι που ζήτησαν με κάθε μέσο—έστω και με τό έγκλημα!—ν' άποκτήσουν μιá θλιβερή δόξα!

Όταν στά 1907, ο περίφημος εγκληματίας Λόου, παρουσιάζετο πρό το κακουροδικείου των Παρισίων για νά δικασθί για ένα σαρδ φόνου που είχε διατρέξει, ή μόνη σκέψη που άπασχολούσε το άνθρωπόμοφο αυτό τέρας ήταν άν βγήκη καλά ή φοτογραφία του στις έφημερίδες!...

Τήν ίδια κυνική άταραξία διετήρησε μέχρι της τελευταίας στιγμής του. Ένώ ο δήμος το κατέβαζε τό γιακά, για νά κόψη τό λεπίδι της γυλοτινας εύκολότερα τό λαϊμό του, ο Λόου ειπε γελόντας :

— Σκεπασί μου, καλά τους όμους, για νά μήν άρπάξω καμμιά πλευρίτιδα!

'Άλλοι πάλι εγκληματίαι προσπαθών ν' άποκτήσουν τή δόξα, γράφοντας ποιήματα. Έννοείται πως οι περισσότεροι άπ' αυτούς είναι άδύνατοι λογολόποι. Δέν διατίθουν καθόλου νά κλέψουν ποιήματα όλόκληρα γνωστών ποιητών—του Λαμαρτίνου, του Μουσού, του Όγκυο και άλλων—και νά τα παρουσιάζουν για δικά τους!

Σχετικώς με τή λογοκλοπή αυτή μαρία των εγκληματιών, ό πάρος το παρακάτω χαρακτηρισμό άνέκυτο.

Ο διάσημος βολορόνος γυναικώ Βιντάλ, άμα συνελήφθη, παρουσίασε στους άνακριτάς και στους Ιατρούς, μερικώς στίχους του, έξαιρέτους...άφού τους είχε γράψει ο Μολιέρος!... Πράγματι, οι στίχοι αυτοί ήταν κλεμμένοι από τον Μισάνθροπο και τις Σοφές γυναίκες, δύο γνωστότατες κομωδίες του μεγάλου κομωδιογράφου.

Ένας άπό τους δικηγόρους μάλιστα του Βιντάλ, που άγνοούσε παθός φαίνεται τό Μολιέρο, παρουσίασε στο δικαστήριο και τους στίχους του πελάτου του, για ν' άποδείξη πως ο άνθρωπος αυτός ήταν ποιητής και έπρεπε συνεπώς νά τον κρίνουν έπιεικώς!...

Τό νοστιμότερο όμως είναι ότι πολλές έφημερίδες έπασαν άνυποψίαστες στη φάνα αυτή και δημοσίευσαν στην πρώτη σελίδα τους στίχους ενός μεγάλου εγκληματίου ποιητού...όπου; άποκαλύσαν τον Βιντάλ.

Η πλαστογραφία όμως δέν άρνηση ν' άποκαλυφθί! Ο Βιντάλ δέν έχασε βέβαια τίποτα από την ύπόθεση αυτή, μά ή έφημερίδες που δημοσίευσαν τους στίχους του, ζήτημόθησαν πολύ ήθικώς, γιατί έξέτισαν στην έκτίμησή του κοινού...

και δάκρυα κυλούσαν από τό μάτια του... Η Μαρία-Σοφία εύθυνη, με τό μάτια στεγνά, με τό πρόσωπο άναμμένο, σφιγγοντας σκαρομαδικά τό χείλι της που έτρεμαν για νά μήν της ξεφύγουν οι λυγμοί που την έπινγαν...

Όλοι τους οι άγώνες, όλες τους ή προσπάθειες, όλα τους τό βάσανα είχαν πάει χαμένα...

Τά πάντα είχαν χαθί για αυτούς εκτός της τιμής...

Εξόριστο παιδί, τό βασιλικό ζεύγος κατέφυγε στη Ρώμη, κοντά στον Πάπα Πίο ΙΧ, του όποιου ή πατρική καρδιά είχε συγκινηθί μπροστά στην τσίχη άπόγνωση που γέμισε τότε τις δύο αυτές εύγενείς ψυχές... Έγκαταστάθηκαν στο άπέραστο άνάκτορο Φαρονέζε, τό όποιο τους παρέχώρησε ο Πίος και τό όποιο φανόταν πολύ μεγάλο, για την περιορισμένη παιά αυλή των έκπαιτων αυτών βασιλέων...

Όπόσο ή μεγάλη δυστυχία τους προκάλεσε έκδηλώσεως συμπαιθείας ύπερ αυτών άπ' όλα τα μέρη της Ευρώπης. Καθημερινώς λάβαναν στην έξορία τους στίχους και δώρα τό όποια τους δούλεσαν άνθρωποι άγνωστοί τους—πρό πάντων γυναικες που συνέπασχαν στον πόνο τους. Ο ίδιος ο Πάπας έπισημοποίησε την άπέρανη συμπάθεια ή έκτίμηση που έτρεπε προς αυτούς, άνομιμοντας στη Μαρία - Σοφία τό παράσημο του 'Χρυσού Ρόδου... Έκτός όμως άπό τό ρόδο αυτό, εν' άλλο άνθος άληθινό ήλθε νά παραγορήνη τους δυστυχισμένους αυτούς βασιλεις, ένα μικρό, λεπτό λουλουδάκι που άνθισε στα χρώματα της έξορίας... Άπέκτησαν ένα κοριτσάκι... Καθώς έβγαζε πάνω άπ' την κόνινα της κόρης της, ή Μαρία Σοφία και την έβλεπε να χαμογελά, νόμιζε πως μερδς στο χαμόγελο αυτό έδωσαν όλοι οι πόνοι ή όλες ή θλίψεις που είχε υποφέρει ως τότε.

Μά, άλλοίμοιο! ή μικρή άρτίνα αυτή του ήλιου έμειλε νά ορθύη σε λίγο...

Στό προσεχές φύλλο θα σάς διηγηθούμε τό δεύτερο και δραματικότερο μέρος της τραγικής αυτής γυναικας. Ως τώρα ύπέφερε μόνο ως βασίλισσα, από δώ και πέρα άρχίζουν οι πόνοι της ως μητέρας και ως γυναικας.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Η γυναικεία όμορφιά

Η γυναικεία όμορφιά έξαρτάται από την ιδέα που έχουν οι διάφοροι λαοί της γ' αυτήν. Μιά γυναίκα π.χ. που θεωρείται όραία από έναν Ευρωπαίο, δέν άρέσει σ' έναν 'Ασιάτη. Κι' ένας 'Αφρικανός δέν θεωρεί όραία γυναίκα εκείνην που βρίσκει ως όμορφη ένας 'Ινδός.

Όπόσο ο ύψος της γυναικείας όμορφιάς που άρέσει πάνω-κάτω σ' όλους είναι ο ακόλουθος :

Μαλλιά γυναικώ των όχθων του Γάγγη, μήτη 'Ελληνίδος, στόμα 'Αγγλίδος, χρώμα Γερμανίδος, άνάστημα Γεωργιανής, βραχιόνες Φλαμανδής, κνήμες 'Ιταλίδος, μάτια 'Ισπανίδος από την 'Ανδαλουσία και χωρίς Παριζιάνας.

Οι Ευρωπαίοι ήρουν από μιá όραία γυναίκα νά έχη :

Επίδερμίδα άσπρη, λεπτή, άπαλή, ζσηρή και δροσάτη. Σάρκα σφιχτή και μαλακή στην άφή. Μέλη άρμονικά. Πάχος μέτρο.

Θεωρείται τέλος ως πολύ χαρακτηρισμένη ή όμορφη γυναικία που έχει μαλλιά ξανθά και μάτια και χρώμα μελαχρονής.

Οι 'Αραβες που είναι πολύ άπαιτητικοί στο ζήτημα της γυναικείας όμορφιάς, για νά χαρακτηρίσουν μιá γυναίκα άπόλυτα όραία, άπαιτούν νά έχη :

Τέσσερα μαύρα : Μαλλιά, φρύδια, ματόκλαδα και κόρες των ματιών.

Τέσσερα άσπρα : Επίδερμίδα, βολβούς των ματιών, δόντια και κνήμες.

Τέσσερα κόκκινα : Τή γλώσσα, τό χείλι, τό ούλα και τό μάγουλα.

Τέσσερα στρογγυλά : Τό κεφάλι, τό λαϊμό, τό μπράτσο και τους άσταγαλούς.

Και τέσσερα μακρά : Τή ράχη, τό δάκτυλα, τό μπράτσο και τις κνήμες.

Ο Πλάτων έλεγε ότι ή γυναικεία όμορφιά είναι τό ύψιστο αγαθό. Οι Σπαρτιάται έβιναν τέτοια σημασία στην όμορφιά της γυναικας, ώστε κατεδίκαναν σε βαρύ τρέσιμο τό βασιλέα τους 'Αρχίδαμο, γιατί παντρεύτηκε γυναίκα άσχημη, από την όποια, έλεγαν, δέν μπορούσε ν' άποκτήση όραία βασιλοπούλα, για νά διοικήσουν τή Σπάρτη.

Η όμορφιά της γυναικας είναι κληρονομική του πολύ από την όμορφιά των άνδρών, λέγει ένας Βιεννέζος γιατρός.

Άγαλμα που τραγουδάει

Στην άρχαιότητα γινότανε συχνά λόγος για ένα θαυμαστό άγαλμα ή που βρισκότανε στην Αίγυπτο, στην πεδιάδα των θηρών, κοντά στην είσοδο του εκεί άνακτορου. Τό άγαλμα αυτό έβγαζε κάθε πρωί, με την άνατολή του ήλιου, γλυκιστάτους άρμονικούς ήχους, που έμοιαζαν με μουσική καθάρας.

Οι 'Ελληνες έλεγαν ότι τό άγαλμα αυτό ήταν ο θεός Μένωνος, ο υιός της 'Ηούς, ο όποιος χαρετόσε κάθε πρωί τή μητέρα του. Η παράδοση αυτή κυκλοφορούσε σε μεγάλη κλίμακα, και κληθός άνθρωποι έτρεχε κάθε πρωί στο άγαλμα, για νά τ' άκούση με τ' αυτιά του που τραγουδούσε...

Η φήμη του είχε άπλωθει τόσο, ώστε πήγαναν και βασιλίδες από τό πέρατα του κόσμου, για νά τ' άκούσουν νά τραγουδή.

Ο αυτοκράτωρ 'Αδριανός έπισκεψθη κι' αυτός τον κολλοσσόν του Μένωνος—έτσι λεγότανε τό άγαλμα—κι' έκολλησε ή ύπερ-μέτρος...όταν άκουσε τον μαρμάρينو αυτόν όγκο νά τραγουδάη τρεις φορές μπροστά του.

Τό Μενώνιον άγαλμα εινε ένα από τό άρχαία θαύματα τό όποια πιστοποιούν άπειροι συγγραφεις. Δυστυχώς όμως, πρό 1600 έτάδ έπαψε νά τραγουδάη...και μέχρι σήμερα έξακολουθεί νά κρατή την ίδια σιωπή.

Τι νά συνέβη άραγε ;

Στην άρχή, τό απέδισαν αυτό σε δυσάρεσκια του Μένωνος. Πώς έβρε; Κί άποιος θα είχε πειράξει τον κολλοσσό, κι' έκείνος από έκδίκηση έπαψε νά τραγουδάη. Τό τρομερό αυτό πρόβλημα βασάνιζε τους άνθρώπους καμποσο καιρό, όσπου βαρδάνηκ νά πονεμαρλάνε για νέες έγνοιες...και άφησαν τό άγαλμα στην ήσυχία του. Και μόνον όστερ' από πολλούς αιώνες, κάποιος Γάλλος, ο Λετρών, έξηγήσε τους λόγους για τους όποιους τό Μενώνιον άγαλμα έπαψε νά τραγουδάη.

Τό άγαλμα λοιπόν του Μένωνος ήταν άκέφαλο—έξ αίτιας κάποιου άτυχηματος—κι' ένα μέρος του σώματός του είχε σπάσει. Η μουσική λοιπόν όφείλεται, κατά τον Λετρών, σ' αυτό άκέρως τό ρήγμα. Κάθε πρωί, όπως έβγαινε αύρα, ο άνεμος που περνούσε άνάμεσα από τό σπάσιμο του μαρμαρένιου κορμού του, παρήγαγε έναν ήχο όμοιο με θρηνώδη μουσική...

Άλλά τό άγαλμα αυτό τό έπισκεύασε άργότερα ο Σεπτίμιος Σεβήρος. Η τρύπες του δηλαδή βουλώθηκαν κι' ο άνεμος δέν περνούσε πάλι άνάμεσα από αυτές για νά σφριζή σαν μουσική.

Κι' έτσι εξηγήθη τό θαύμα, τό όποιο πήγαναν στην άρχαιότητα για νά δοθνε χιλιάδες πιστών και εύσεβών ανθρώπων!...

